

Meggyógyultam

Tizennégy éves koromban kezdtem önkielégítést végezni. Utoljára pedig két hónapja csináltam. Így tehát ez a szokás 6 évig tartott. Hiszem, hogy többé már nem fogok ilyet tenni. Itt szeretném megosztani másokkal a tapasztalataimat, mert rájöttem, hogy mi vagy inkább ki az, aki meggyógyítja a hozzám hasonló embereket vagy egyéb függőségek rabjait: ISTEN ÉS CSAKIS ISTEN.

Felejtsd el az önerőt. Ne gondold, hogy a házasság a megoldás. Az egyetlen dolog, ami ilyenkor változik, az a bűn elkövetésének a módja, hiszen ezentúl házastársadat használod ugyanarra a célra.

Én megértem az elkeseredésedet. Annyiszor próbáltál leszokni róla, és semmi eredményt nem értél el! Ezt az utat én is végigjártam! Hinned kell abban, hogy van kiút. Nem olyan nehéz, mint amilyenek tűnik. Csak hinned kell, de nem magadban, hanem hinned kell Istenben.

Én legalább tucatnyi alkalommal próbáltam abbahagyni. Végül beláttam, hogy nem vagyok ura saját magamnak, és nem tudok dönteni arról, hogy mikor és egyáltalán, hogy csináljam-e. De az a felismerés, hogy kiszolgáltatott vagyok ennek a bűnös szokásnak, nem jelentett áttörést vagy fordulópontot. A korábbi, sikertelen próbálkozásaim nagyjából így néztek ki: először meggyóntam (ámbr nagyon felületesen) a bűnömet, majd szentáldozáshoz járultam. És ennyi. Ezután újra bűnbe estem, mert ott volt a tévé, az internet, erotikus képek és hasonlók. Egyfajta „transzba” estem.

Fájdalmas dolog visszagondolnom azokra az időkre. Hány éjszaka és nappal ment kárba! Ezzel viszonztam Istennek azt a sok kegyelmet, amivel elárasztott engem. Ez a helyzet 6 évig tartott. Tudatában voltam tehetetlenségemnek és gyöngeségemnek. Szomorúságot és enyhe elkeseredést éreztem minden egyes alkalommal.

Hogy tudtam mégis befejezni? Ez is a bűnbocsánat szentségével kezdődött, de ezúttal valami szokatlan történt. Ez egy valódi, őszinte gyónás volt, amelyben nem csak bevallottam a bűnömet, hanem Isten előtt bevallottam a tehetetlensége-

met is, hogy képtelen vagyok megoldani, hogy félek a jövőm miatt, hogy föladtam a reményt. Keserves könnyekre fakadtam.

Hiszem, hogy az a gyónás volt a fordulópont. Meg vagyok győződve, hogy Isten pontosan akkor szólt hozzám a gyónató pap szavain keresztül. Rám tekintett, odahajolt és megvigasztalt. Visszaadta a reményt. Átölelt, mint egy kisgyereket. Azóta ez a pap a lelki vezetőm.

Ezután az emlékezetes gyónás után azt gondoltam, hogy minden megoldódott. De néhány nap múlva, amint a televízió előtt ültem, megint kísértésbe estem. Láttam, hogy megint olyan műsor kezdődik, és hamarosan kezdődtek is az erotikus jelenetek. Isten végig velem volt. Kapcsold ki a tévét, és hagyd el a szobát – hallottam a hangját. De nem hallgattam rá. A bűnös csábítás erősebb volt. Megint elbuktam. Kiengesztelődésünk egy másodperc alatt kiment a fejből.

Tudom, hogy ma, két hónapos sikeres önmegtartóztatás után, ha éjjel a televízió elé ülnek, megint bűnbe esnek. Ismét eltávolodnék az Atyától. Ezért sem nézek éjjel tévét. Igazából már alig nézek tévé-műsort. Nincs időm. Imádkozásra viszont lett időm. Istennel kezdem a napot, rózsafüzért hordok magamnál, és rendszeresen imádkozom az olvasót. Buszon, vagy amikor a buszra várok. Délután három órákor rendszeresen imádkozom az Irgalmasság titkait. Minden napot igyekszem rózsafüzérrel zárni. És bár nem tudok mindig a titkokra koncentrálni, azért legalább próbálkozom. Hogy miért? Mert érzem az imádságban az erőt. Mert az imának köszönhetően tudom, hogy mikor kell kikapcsolnom a tévét, mikor kell elhagynom a szobát. Az imának köszönhetően a kísértések egyre gyengébbek, én pedig lassan Isten útjára lépek. Néha benézek az egyetemi kápolnába, amit régen nem mertem megtenni.

Csodálatos dolog szabadnak lenni. Természetesen vannak más problémáim is, sőt komolyabbak, mint régen. De ez csak azért van, mert most sokkal jobban észreveszem őket. Továbbra is nagyon ébernek kell lennem, és kerülnöm kell a bűnre vezető alkalmakat. Igyekeznem kell uralkodni a szememen, hogy tudjam, mikor ne nézzek valahova. Óvatosan kell megválogatnom, hogy mit olvasok, és kivel barátkozom. Tudom, hogy ha rendszeresen szentségekhez járulok, naponta imádkozom, naponta járok szentmisére, akkor Isten segítségével nem fogok kísértésbe esni. Ezt kívánom mindenkinek.

Talán vallomásom valakinek a hasznára válik. Neki üzenem összegzésképpen, hogy imádkozzon, járuljon szentségekhez, és ha még nem járna imaközösségbe, akkor kezdjen el oda járni. Sokat segít. Megtalálhatja függőségének és napi gondjainak az ellenszerét. Ne felejtse senki: Isten mindig a mi pártunkat fogja. A mi feladatunk meghívni Istent a szívünkbe!

Michael, 20

